

[Indenrigsministeren]

førogelse i den størrelsesorden, der er blevet resultatet af de forløbne års opgaveoverførsler og henlæggelser af nye opgaver til kommunerne og amtskommunerne. Hertil kommer, at opgaverne er blevet mere komplicerede, ligesom der på en række områder er stillet krav om en omfattende og indgående kommunal planlægning (budget- og regnskabsreformen, planlovsreformen, sektorplanlægningen).

Udviklingen i kommunernes struktur og opgaver har ført til, at der fra forskellig side har været fremsat ønsker om, at mulighederne for mere hensigtsmæssige styrelsesformer blev undersøgt. Ikke mindst spørgsmålet om kommunalpolitikernes arbejdsvilkår har påkaldt sig opmærksomhed. Det har hyppigt været fremført, at kommunalpolitikernes arbejdsbyrde er blevet forøget i en sådan grad, at deres reelle muligheder for at styre kommunernes virksomhed er blevet forringet. Ønsket om en vurdering af kommunalbestyrelsens styringsmuligheder må tillige ses i lyset af den meget betydelige udbygning af den kommunale administration, som udviklingen har gjort stadig mere påkrævet.

Det kan særligt nævnes, at Amtsrådsforeningen har peget på, at de amtskommunale udvalgsformænds arbejdsbyrde i forbindelse med opgaveomlægningerne er vokset så meget, at en ændring af amtskommunernes styrelse i retning af en ordning, der er beslægtet med magistratskommunernes, kan blive nødvendig.

Det var på denne baggrund, at den daværende indenrigsminister nedsatte et udvalg til at undersøge og overveje de gældende kommunale styrelsesformer, herunder eventuelle mellemformer mellem udvalgsstyre og magistratsstyre. Samtidig fik udvalget til opgave at overveje, i hvilket omfang de gældende bestemmelser tilgodeser hensynet til den enkelte kommunalpolitikers mulighed for deltagelse og indsigt i de kommunale funktioner uden unødigt tidsmæssig og arbejdsmæssig belastning.

Efter ønske fra blandt andre Kommunernes Landsforening blev det tillige pålagt udvalget at overveje, i hvilket omfang de gældende bestemmelser tilgodeser hensynet til klarhed i kompetence- og ansvarsfordeling mellem de kommunalpolitiske organer og mellem kommunalpolitikere og ansatte, spørgsmålet om kommunalbestyrelsens mu-

lighed for kontrol med og indgriben over for andre kommunalpolitiske organer samt spørgsmålet om koordination mellem forskellige forvaltningsområder. Også spørgsmålet om adgangen til delegation i kommunerne skulle inddrages i udvalgets arbejde.

En egentlig revision af den kommunale styrelseslov af 1968 var der således ikke lagt op til, men der var tale om en undersøgelse af helt centrale regler i den kommunale styrelse med henblik på en vurdering af kommunestyrets funktionsdygtighed og kommunalpolitikernes arbejdsvilkår på baggrund af de senere års betydelige forandringer i den kommunale virksomhed.

Udvalget har i februar 1980 afgivet sin betænkning: »Kommunale styrelsesformer og kommunalpolitikernes arbejdsvilkår m. v. (Bet. 894/1980)«. Betænkningen indeholder et udkast til ændring af lov om kommunernes styrelse, og det lovforslag, der nu fremsættes, er indholdsmæssigt i overensstemmelse med udvalgets udkast.

Jeg er klar over, at der vil være delte meninger om visse af udvalgets forslag. Imidlertid har jeg fundet det principielt rigtigst at fremlægge alle udvalgets forslag til lovændringer til folketingets vurdering, idet jeg understreger stor åbenhed med hensyn til drøftelsen af forslagene.

På en række punkter tilsigter lovforslaget en præcisering eller en ajourføring af den gældende lovtekst i overensstemmelse med udviklingen i praksis. Dette gælder især de foreslåede ændringer vedrørende udvalgenes arbejdsform, økonomiudvalgets opgaver og borgmesterens muligheder for indgriben i sagsbehandlingen.

Derimod er der med det foreslåede faste vederlag til alle kommunalbestyrelsens (amtsrådets) medlemmer tale om en nydannelse. Efter de gældende regler i lovens § 16 om kommunalbestyrelsesmedlemmernes vederlæggelse for deltagelse i møder m. v. modtager medlemmerne dels diæter, dels erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Ved en ændring af styrelsesloven i marts 1979 blev det fastsat, at erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste skulle ydes ved siden af det fastsatte diæteløb, således at der ikke som hidtil i erstatningen for den tabte arbejdsfortjeneste skulle ske fradrag for det udbetalte diæteløb. For så vidt betød denne lovændring, at der blev